

нія паднѣ пакъ примѣла и занѣмѣла — и простираше рѣцѣ къмъ рыбаля, който нити ѣхъ погледва поне и когото Лузаръ и безстыднытъ му тѣлохранители го влечахъ на убійство и обиръ.

Нека идемъ слѣдъ него въ лудуваніето му.

Деньтъ въ който ся даде клетвата за миръ, казва дукъ Ривскый, бѣше най крѣвопролитныйтъ отъ вѣстаніето.

Окаянныйтъ лудню не бѣше вече нищо друго но слѣпо срдіе на Лузара и на подирницѣтъ му, които му прѣдставятъ Неаполь като гробъ неговъ и като дружество на прѣдатели които навѣтувахъ животътъ му. Убѣдили го бѣхъ да постави срѣщу палатытъ на Подкрѣля голѣмъ и высокъ единъ бѣсилкъ, стѣкмена съсъ вситѣ мѣчителны орѣдія, и пазена отъ двамина главорѣзцы, на които надзиратель бѣше самъ той. Завѣчвася послѣ въ домѣтъ на дукъ Мадалони и го оплѣнява, а отъ двамината черны които го пазяхъ, едногого заповѣдва и го затривать на колото, а другыйтъ го крѣщава и го направя начальникъ на стражари-тъ си. Прѣдаде на смъртъ всички слугы и тѣзи които защищавахъ дукъ, обыкаляше низъ великолѣпнытъ стаи на палатытъ му съ брадобѣтъ въ рѣкѣ и трошеше образытъ неговы и на бащѣ му, мушеѣ съ мечътъ си въ срдцето единъ старецъ, отрѣза главѣтъ на сына му и ѣхъ зе съсъ себе си, и залыгваше ся съ това да исчоврѣжа очитѣ ѣ, напоконъ запаля всичкото зданіе и гледаше отдаlechъ като гори, диво подсмиваещѣ ся.

Кардинальтъ дойде за да го укроти, заведе го въ единъ черквъ, благослови сабѣтъ му и войскѣтъ, но лудыйтъ ся дрѣтва та побѣгва и ся върля пакъ въ буйството си. Напада на единъ Іезуитскы мѣнастырь и убива едного отъ тѣхъ като търсяше въкой си подозрителенъ бѣжанецъ. Подѣсжѣхъ причинѣ оплѣнява мѣнастырьтъ Честнаго Кръста и прѣдава иноцытъ на сподирницѣтъ си. А като дойде единъ свѣщенникъ и го погади за прѣстѣпленіето му, пада прѣдъ